

Meie 12. märtsi autoritaarne valitsus võttis enesele kohustavaks ülesandeks olla riigikorra hoidjaks ehk regen-diks, et riiki ja maad üle kanda kriisi sügavustest . . .

Ta ei tohi piirduda ainult ootamisega, kuni jooksvas valitsemistöös ja võimalikus meeolude pöördes on rahu-nenud maa, et siis anda vaba voli sisepoliitilistele võitlus-tele kõigil vanadel alustel. Ta peab reformima meie senist korda, uuendama riigivalitsemise aluseid, sünnitama pööret meie rahva riigivalitsemise endistes lõhestatud mee-oludes. Seepärast peame meiegi kõnelema meie sihtidele vastavast hädavajalikust uuestisünnist, enne kui läheme kõi-gile järgnevatele valimistele . . .

Riigivanem tahaks, et Riigikogu tuleks kokku Põhi-seadusega määratud ajaks. Kuid tuleb eeldada praegusel erakorralisel ja rahuajalgi, et ka parlament omalt poolt ei otsi konflikte ega tülisid . . .“

K. Einbundi seletustest paistab silma, et valitsus on vahepeal ilma Riigikoguta otsustanud pikendada kaitseisukorra kestuse ja ka mõningad seadusand-likud reformid, ilma et Riigikogu neist oleks olnud informeeritud. Et K. Einbund nimetab valitsust auto-ritaarseks ja see nimetus paljude poliitikute juures on identne diktaatorlikuga ning et lisaks K. Einbund va-litsuse seab ilmselt kõrgemale Riigikogust, kelle tege-vust tahetakse nähtavasti aktsepteerida ainult selles ulatuses, kui see satub kokku valitsuse sihtidega, teki-tavad K. Einbundi seletused laialdasi kommentee-ri-misi. Liiati on avalikkuses, eeskätt „Kajas“, ilmunud elavaid sooviavaldusi itaaliapärase korporatiivse korra sisseseadmiseks meil, mis pidavat kujunema asutata-vaist kutsekodadest.

Sellest momendist peale võib märgata opositsiooni valitsuse ja Riigikogu poliitikute vahel. Teatavaks rahustuseks on aga veel asjaolu, et valitsus näib pida-vat võimalikuks Riigikogu kokkuastumist korraliseks istungjärguks, — Riigikogul oleks siis võimalus omal initsiatiivil koostada istungite päevakordi ja võtta lähemale vaatlusele valitsuse tegevus ja kavatsused.